

НИКОЛА БАРО

*Една ветер
в Париж*

enthusia**st**

Nicolas Barreau
Eines Abends in Paris

- © 2012 by Nicolas Barreau
- © 2012 by Thiele Verlag in der Thiele & Brandstätter Verlag GmbH, München und Wien
- © Christina Krutz Design, Biebesheim am Rhein
Umschlagmotive © mauritius images/Axiom
Photographic; © Ayal Ardon / Arcangel Images

Никола Баро
Една вечер в Париж

- © Людмила Костова, преводач, 2014
- © Кристина Круц, дизайнер, 2014
- © mauritius images/Axiom, Ayal Ardon /
Arcangel Images – мотиви на корицата
- © **Enthusiast** – запазна марка на
„Алто комуникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2014
ISBN 978-619-164-130-7

НИКОЛА БАРО

*Една ветер
в Париж*

Роман

*Превела от немски
Людмила Костова*

enthusiast
София, 2014

*Каквото и да захванеш в живота си,
прави го с любов.*

От: КИНО „ПАРАДИЗО“

1

ЕДНА ВЕЧЕР в ПАРИЖ, година след като кино „Парадизо“ отново бе отворило врати и два дни от първата ми целувка с момичето с червеното палто, след която трепетно започнах да очаквам следващата ни среща, се случи нещо невероятно. Нещо, което щеше да преобърне целия ми живот и да превърне малкото ми кино във вълшебно място – място, на което щяха да си дадат среща копнежите и спомените, място, където мечтите неочаквано щяха да се превърнат в реалност.

За миг се оказах част от една история, по-хубава от която не може да предложи нито едно кино. Аз, Ален Бонар, бях изтръгнат от монотонния си коловоз и направен в най-голямото приключение, което някога съм преживявал.

„Ти си човек, стоящ в периферията, наблюдател, който гледа да стои на ръба на действието, беше ми казал веднъж Робер. Давай го по-спокойно.“

Робер е, на първо място, мой приятел. На второ място, е астрофизик и подлудява всички край себе си с това пренасяне на физичните закони върху неща от всекидневието.

По неговата логика сега вече не съм наблюдател, а се намирам наред турбулентно, неочаквано, объркващо действие, което те оставя без дъх, а на моменти – и без разум. Съдбата ми беше поднесла подарък, аз го сграбчих и така едва не загубих жената, която обичах.

Но онази вечер, когато след последната прожекция излязох на мократа от дъжда улица, в която треперливо се оглеждаше светлината на един фенер, не подозирах абсолютно нищо.

Не знаех и това, че в кино „Парадизо“ е скрит ключът към една тайна, от която щеше да зависи цялото ми щастие.

Спуснах решетката, за да заключа, протегнах се и си поех дълбоко въздух. Дъждът беше спрял, само леко ръмеше. Въздухът бе мек и пролетен. Вдигнах яката на jaketo си и тръгнах. Едва тогава забелязах дребничкия, съсухрен мъж, облечен в шлифер, който стоеше в здрача, придружен от една руса жена, и гледаше съсредоточено към киното.

– *Hi*¹ – каза той с ясно изразен американски акцент. – Вие ли сте собственикът на киното? *Great film, by the way.*² – Той посочи витрината с афишите, като погледът му недвусмислено се беше впил в черно-белия плакат на филма „Артистът“, който поради факта, че е ням, не се радваше на кой знае какъв интерес, особено от страна на жителите на Новия свят.

Аз само кимнах и вече очаквах да тикне в ръката ми фотоапарат и да ме помоли да ги снимам с жена му пред филмотечното кино, което дори не беше най-старото в Париж, но все пак доста наподобяваше малките стари кина с плюшени тапицерии, които, за съжаление, днес са на път да изчезнат, когато дребният мъж направи крачка към мен и ме погледна приветливо през очилата си с рогови рамки.

– Много бихме искали да поговорим с вас, господин...

– Бонар – казах аз. – Ален Бонар.

Той ми протегна ръка и аз малко объркан я поех.

– Познаваме ли се?

– Не, не, не мисля. *Anyway... nice to meet you*³, господин Бонар. Аз съм...

---

¹ Здравейте (англ.). – Бел. прев.

² Страхотен филм, между другото. (Англ.) – Бел. прев.

³ Все пак... радвам се да ви видя. (Англ.) – Бел. прев.

– О, да не би да сте роднина на *онзи* Бонар? Художника?

Русата жена беше излязла от сянката и ме гледаше със засмени сини очи.

Това лице щях да го видя още веднъж. Дори още много пъти.

След няколко секунди разбрах каква е работата. Още преди американецът в бежовия шлифер да довърши изречението си, знаех кой стои пред мен.

Може ли някой да ме упрекне, че ококорих очи и от изненада изпуснах ключовете си. Цялата сцена беше – ако си послужим с думите на плахия книжар от филма „Нотинг Хил“ – някак сюрреалистична. Единствено шумът от падналите на тротоара пред мен с тихо потракване ключове ми показваше, че всичко това е действителност. Толкова нереално беше.

Като дете най-хубавите ми следобеди бяха тези, които прекарвах с чичо Бернар. После като ученик, докато приятелите ми се уговаряха за футбол, слушаха музика и дърпаха плитките на хубавиците, аз хуквах надолу по улица „Бонапарт“ и щом зърнех Сена, завивах още два пъти зад ъгъла и пред мен се простираше уличката, на която се намираше домът на мечтите ми – кино „Парадизо“.

Чичо Бернар беше нещо като черната овца в семейство Бонар, в което всички упражняваха предимно юридически и административни професии. Той държеше малък кинотеатър и не правеше нищо друго, освен да гледа *филми* и да ги прожектира, макар да е всеизвестно, че филмите само баламосват хората – ама че непростивно занимание! Родителите ми намираха за някак неестествено това мое приятелство с невписващия се в шаблона чичо, който не беше женен, бе участвал по време на майските събития през 1968 година, заедно с въстаналите студенти и филмови дейци като прочутия Франсоа Трюфо, в демонстрации срещу решението на министъра на културата да се затвори „Синематик франсез“¹, и понякога дори прекарваше нощта в апаратната на киното, върху опърпания червен диван. Но понеже бях добър ученик, а и по принцип не създавах проблеми, ме оставиха да се отдам на увлечението си. Надявах се, че „манията ми по киното“ един ден ще премине от само себе си.

---

¹ Музей на киното, събрал най-голям архив в света от филми и предмети, свързани с киното. – Бел. ред.

Аз обаче не мислех така. Над старомодната каса на „Парадизо“ имаше плакат с портретите на великите режисьори, а под него надпис „Мечтата е действителност!“. Тази мисъл ми харесваше изключително много. А откритието, че основоположникът на киното е французин на име Луи Люмиер, ме изпълваше с възторг.

– Лелеее, чичо Бернар – извиках аз и с детско въодушевление заплясках с ръце. – Точно човек с името Люмиер да пренесе за първи път светлината върху лепеното платно.¹ Направо удивително!

Чичо Бернар се засмя и постави внимателно една от онези големи филмови ролки, каквито все още имаше по онова време във всички кина и които свързваха хиляди отделни мигове, въртящи се над филмовия проектор, в едно голямо приказно цяло – истинско вълшебство в моите очи.

Бях безкрайно благодарен на господин Люмиер, защото е измислил кинематографията, и май бях единственият в класа, който знаеше, че първият, дълъг само няколко секунди, филм датира от 1895 година и показва пристигането на един влак на гарата в Ла Сиота. И че по своята същност френското кино е дълбоко *импресионистично*, както не спираше да ме уверява чичо Бернар. Нямах представа какво означава „импресионистично“, но при все това бях убеден, че е нещо прекрасно.

Когато малко по-късно учителката ни по изкуства госпожа Балан заведе класа ни в галерията „Жу дьо Пом“, където по онова време все още се помещаваха картините на импресионисти, преди да ги преместят в старата гара на кея Орсе, открих сред нежно напръсканите, призрачни пейзажи един черен, изпускащ бял дим, локомотив, който влизаше в някаква гара.

---

¹ Lumière – светлина (фр.). – Бел. прев.

Дълго гледах картината и ми се стори, че съм разбрал защо френското кино се нарича „импресионистично“. Сигурно беше нещо свързано с пристигащи влакове.

Изложих хипотезата си на чичо Бернар, а той повдигна развеселено вежди, но беше така добър да не ме коригира.

Вместо това ми обясни как се използва филмовият проектор и че човек трябва адски много да внимава да не задържа твърде дълго целулоидните ленти над светлината.

Когато веднъж гледахме с него филма „Ново кино „Парадизо“, разбрах и защо. Този класически италиански филм, макар и не френски и с *импресионистична* душа, беше един от любимите на чичо ми – вероятно затова бе кръстил собственото си кино на него.

– Никак не е лош за италиански филм, не мислиш ли? – избоботи той по свойствения си свадливо-патриотичен начин, като едва успяваше да прикрие възнението си. – Да, трябва да се признае, че и италианците могат едно-друго.

Кимнах, все още потресен от трагичната съдба на стария оператор, ослепял при един пожар в собственото си кино. Виждах себе си в ролята на малкия Тото, макар моята майка никога да не ме е била, задето харча парите си за кино. Това не беше и необходимо, защото имах възможността да гледам най-хубавите филми безплатно, дори и тези, които не са особено подходящи за едно единайсетгодишно момче.

Чичо Бернар не признаваше възрастови ограничения, когато се касаше за „хубав“ филм. А за него хубав беше филмът, в който има някаква идея. Филм, който ще развълнува хората, ще предизвика у тях съпреживяване, докато се борят да намерят своето място под слънцето. Ще ги поведе по пътя на една мечта, която да ги крепи в този често никак не лесен живот.

Кокто, Трюфо, Годар, Соте, Шаброл, Мал – бяха ми като съседни.

Стисках палци на гангстера от „До последен дъх“, слагах си като „Орфей“ тънките ръкавици и чупех огледалото, за да мина през него и да освободя Евридика от подземното царство. Дивях се на неземно красивата Бел от „Красавицата и Звяра“, когато тя с дългата си до бедрата руса коса, хванала свещника с петте трепкащи свещи, се изправи пред тъжното чудовище на стълбата, и се тревожех заедно с еврейския интендант Лукас Шайнер от „Последното метро“, който стоеше скрит в едно мазе под своя театър и беше принуден да слуша как горе на сцената жена му се влюбва в свой колега артист. Плаках с момчетата от „Войната на джуджетата“, които се избиваха взаимно. Страдах с объркания Баптист от „Децата на рая“, който изгубва в тълпата завинаги своята Гаранс, бях дълбоко покъртен, когато Фани Ардан в „Съседката“ накрая прострелва в главата любовника си, а после и себе си, намирах Зази от „Зази в метрото“ за доста странна с тези нейни големи очи и редки зъби, смеех се на братята Маркс в „Операта“ и на всичките остроумни словоборства на спорещите двойки в комедиите на Били Уайлдър, Ернст Любич и Престън Стърджис, които чичо Бернар наричаше просто *американците*.

Престън Стърджис, обясни ми веднъж чичо Бернар, дори измислил златните за една филмова комедия правила: преследването е за предпочитане пред разговора. Спалнята е за предпочитане пред всекидневната и пристигането е за предпочитане пред заминаването. Тези правила и до днес са известни на всеки комик.

Разбира се, *американците* не бяха толкова *импресионистични* като „нас, французите“, но бяха изключително забавни, а диалозите им – много духовити, за разлика от френските филми, при които имаш усещането, че

постоянно подслушваш някакви многословни дискусии, независимо дали се водят на улицата, в кафенето, на плажа, или в леглото.

Може да се каже, че на тринайсет години вече знаех много за живота, макар още да не бях преживял много.

Всичките ми приятели вече бяха целували момиче, а аз мечтаех за красивата Ева Мари Сейнт, която бях гледал в трилъра на Хичкок. Или за слънчевото момиче от „Забранената игра“, което наред ужаса на Втората световна война създава със своя малък приятел Михаел собствен свят и издига кръстове за мъртвите животни на едно тайно гробище.

Мари-Клер, едно момиче от нашето училище, ми напомняше за малката героиня от „Забранената игра“ и веднъж я поканих на следобедна прожекция в киното на моя чичо. Бях забравил какво ще се излъчва същия ден, но знаех, че през целия филм ще се държим за изпотените ръце и аз нямаше да я пусна дори ако ужасно ме засърбеше носът.

Когато краят на лентата затрепка върху ления екран, Мари-Клер силно притисна черешовите си устни към моите и така, по детски наивно, двамата станахме гаджета – докато тя не се премести в края на учебната година с родителите си в друг град, който според разбиранията на възрастните не беше далече от Париж, но за едно момче на моята възраст беше краят на света, тоест недостижим. След няколко седмици дълбока печал реших да посветя след време на нашата тъжна история филм.

Разбира се, исках един ден да стана прочут режисьор. И разбира се, не станах. По настояване на баща си следвах Организация на стопанските предприятия, защото така „винаги мога да стана нещо“, и няколко години работих в едно голямо предприятие в Лион, което произвеждаше за износ луксозни вани и скъпи аксесоари

за баня. Макар и млад, печелех много. Родителите ми се гордееха с това, в което се бе превърнало постоянно отнесеното някога момче. Купих един стар ситроен с отворен покрив и вече имах истински гаджета. След време те ме изоставяха, разочаровани, задето съм се оказал не страхотният производител, за когото са ме мислили в началото.

Не бях нито нещастен, нито щастлив. Но когато в един горещ, задушен летен следобед получих писмо от чичо Бернар, разбрах, че съм на прага на голяма промяна и че дълбоко в себе си все още съм мечтателят, който някога седеше с разтуптяно сърце в мрака на малкия киносалон и се пренасяше в други светове.

БЕШЕ СЕ СЛУЧИЛО НЕШО, което никой не предполагаше, че е възможно. Чичо Бернар, междувременно станал на седемдесет и три, бе намерил жената на живота си и искаше да се премести с нея на Ривиерата, там, където е топло през цялата година, а пейзажът е потопен в особена светлина.

Когато прочетох, че се кани да закрива кино „Парадизо“, усетих леко боцване в сърцето.

„Откакто се запознах с Клодин, си мисля, че през цялото време филмовият проектор е стоял между мен и живота“, пишеше той с разкривения си почерк.

„Искам в последните години от живота си сам да играя главната роля. При все това ми е мъчно, че мястото, където сме прекарвали с теб толкова прекрасни следобеди, може да се превърне в ресторант или в някой от модерните в днешно време клубове.“

При мисълта, че старото кино може да се преобрази така, стомахът ми се преобърна. И когато прочетох в края на писмото как чичо Бернар ме пита какво мисля

за възможността да се върна в Париж и да поема кино „Парадизо“, въздъгнах от облекчение.

„Макар междуременно да си поел в съвсем друга посока, момчето ми, ти си единственият, когото мога да си представя като свой приемник. Ти от малък се беше пристрастил към киното и имаше непогрешим усет за *хубавите* филми.“

Прочувствените словоизлияния на чичо Бернар ме накараха да се усмихна, но после погледът ми се плъзна към последните редове на писмото и дълго след като ги бях прочел, гледах втренчено листа, който трепереше в ръцете ми и сякаш ей сега щеше да се скъса, както някога огледалото на Орфей.

„Спомняш ли си, Ален, как все ме питаше защо обичам филмите повече от другите хора? Сега ще ти разкрия тайната. Най-краткият път е този, който минава през очите и стига до сърцето. Никога не го забравяй, момчето ми.“

Половин година по-късно стоях на перона на Лионската гара в Париж, от която всички влакове тръгваха на юг, и махах след чичо Бернар – той се отдалечаваше със своята любима, очарователна дребничка дама с безброй бръчици от смях.

Махах, докато не спрях да виждам бялата му носна кърпа, която възторжено трепкаше на вятъра. Взех си такси и то ме откара обратно до най-важното място в детството ми. До кино „Парадизо“, което сега ми принадлежеше.

Никола Баро
ЕДНА ВЕЧЕР В ПАРИЖ

Превод *Людмила Костова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Дизайнер *Кристина Круц*
Предпечат *Митко Ганев*

Немска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 17

ISBN 978-619-164-130-7

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „МУЛТИПРИНТ“

Цял Париж мечтае за любов

Някои посетители идват само по веднъж в кино „Парадизо“, други са редовни и ти се струва, те направо ги познават. Може и да не говоря много, но имам набито око. Продавам им билети и виждам лицата им. Историите им. Тайните им. Жената с тервеното палто сяда винаги на седмнайсети ред и вете си мисля, те историята ѝ е много специална. Тя е толкова отарователна и тази ветер аз най-сетне ще я заговоря и ще я поканя на ветеря.

В едно малко кино в Париж
мечтите изведнъж стават реалност.

Никога досега Париж не е бил толкова
поетичен и романтичен.

www.enthusiaст.bg

9 786191 641307

Цена 14 лв.